

„Danferen“, et ugentligt Nyheds- og Oplysningsblad for det danske Folk i Amerika, udgivet af DANISH LUTH. PUBL. HOUSE, Blair, Neb.

„Danferen“ udgives hver Tirsdag og Fredag. Pris pr. Aargang. De forenede Stater \$1.50. Udlandet \$2.00.

Bestilling, Betaling, Adressforandring og andet angaaende Bladet adresseres: DANISH LUTH. PUBL. HOUSE, Blair, Neb.

Redaktør: A. M. Andersen. Alle Bidrag til „Danferen“'s Indhold: Afhandlinger, Korrespondancer og Artikler af enhver Art, bedes adresseres: A. M. Andersen, Blair, Neb.

Entered at Blair Postoffice as second class matter.

Advertising Rates made known upon application.

Et Tilfælde af Uregelmæssighed ved Rødbogfærelsen behandles i dette Heft. Studer det ikke nøje, behøver De aldrig henvende sig til „Danferen“'s Kontor.

Naar Værterne henvender sig til Felt, der opretter: Bladet, enten i et af de hos dem eller for at faa Episcopium om det averterede, behøver De aldrig henvende sig til „Danferen“'s Kontor.

Major Gagnors Doktorregninger summer op til \$34,000. „Omaha Bee“ mener, at Borgmesteren alligevel ikke vil behøve sig over de høje Priser for at leve.

Regeren Booker L. Washington har fiddet til Taffels med Kong Frederik den Ottende. Syden vil nu være mere sikker paa end nogen Sinde, at „there is something rotten in Denmark“, bemærker en Kollega.

Derfor De synes godt om den Læsning, „Danferen“ bringer to Gange om Ugen, saa sig det til en Ven eller Nabo. Det er en god Raade at arbejde paa for at samle nogle af de 500 nye Abonnenter.

Det værste Slaveri for et Menneske er at være Slave af dets egne Lyfter og Videnfaber, og den bedste Frihed er at være friet fra disse Beredomme og traadt i Kærlighedens og Næstekærlighedens Tjeneste.

Ved en af vore Værners Sjælv er vi i Aar bleven i Stand til at kunne meddele vore Læsere en god Overrettelse af Luthers 95 Tejes forord for Reformationsdagen. Disse Tejes eller Sætninger har man saa ofte hørt omtalt, særlig høert Aar til Reformationsfejten, men ved Omtalen er det blevet. Her har vi dem nu, og vi tvivler ikke om, at Læsere vil sætte Pris paa dem.

Et Bytteblad paaftaar, at iølge de bedst eksteriorer Oplegnelser kan Søndagskolen i 1910 fejre 100 Aars Fødsel. Dertil bemærker „The Luth.“, at Trinity Luth. Church, Lancaster, Pa., begyndte Søndagskole for 141 Aar siden. I 1769 begyndte Rev. Dr. Gilmuth en „Kinderlehre“ for Søndag Eftermiddag i „Old Trinity“. Det er 11 Aar før, end Robert Raikes begyndte sin Søndagskole i Gloucester, England.

De to Nebraska Guvernørskandidaters Standpunkt: Chejter A. Aldrich (Rep.) siger, at han vil arbejde for Vedtagelsen af og med Glæde underskrive den bedste County Option Lov, som kan opnaas. James C. Dahlen (Dem.) siger, at han vil veto enhver County Option Lov, som Legislaturen maatte vedtage, og at han vil underskrive en Lov for at tilbagekalde Loven om at lukke Saloonerne kl. 8.

Endelig, skrives der i „The Luth.“, „MilwaukeeNotes“, har Milwaukee noget andet til at gøre den „berømt“ end den Artikel, som eksporteres i saa stort Quantum. Det var en Vindring, at sidste lokale Valg løb af, som det gjorde, for nu har uvefommende en Socialist-Borgmester at spørge om. Nu er det Milwaukee Gaandværkskoler, der er kommen til Fronten. Mr. Roosenfeld bestemte sig for at se dem, og i sin Auditoriums-Tale døde han ved Drengenes og Pigerens Gaandværk-

ningskoler som en nødvendig og forførelig Del af det offentlige Skolesystem. Denne Tale vil uden Tvivl fremstjunde Milwaukee's Skoleide.

Dr. Luthers 95 Tejes

(Overfjet for „Dk.“ af P. B. N.) Ven og anden vil maaske huse, at der for omkring et Aar siden her i Bladet navntes, hvorledes der jævnlig tales om de „bekendte“ 95 Tejes, som Dr. Luther d. 31. Okt., 1517, fastsættede til Døren paa Slots- eller Stiftskirken i Wittenberg; og der udtaltes Ønsket om, at disse Tejes virkelig kunde blive bekendt efter Indhold saa vel som af Navn. For dette Njemed har jeg uarbejdet en Overrettelse af samme, navnlig jo for vort Blads og vort Samsunds Skyld. For vi har alle godt af at blive gjort bekendt med den Stemning, vor store Læresader (lad ham saa 100 Gange være en ægte Kylling!) ved hine Sætningers Fremkomst befandt sig i.

Historien kender intet Sidejystykke til, hvad der skete hin 31. Okt. I og for sig var der nu intet uædvanligt i selve Handlingen, idet det var Skik ved Universitetet i Wittenberg som Regel hver Fredag at opslaa Sætninger til Disputation over Emner, man troede betimelige og gavnlige at faa belyst fra flere Sider. Reglen var at lade jaadanne Tejes trykke og da haste et Eksemplar op for Dissenligheden. Luthers Tejes derimod var haandskrevne, man mener af hans Ammanensis, da han plejede at betjene sig af denne ved sine Manuskripter. Til Remner, som udtalte deres Forordning over, at Sætningerne ikke var trofaste, udtalte Luther, at han agtede først at faa dem diskutere af den nærmeste Omegns Lærde og da, efter Disputationens Udfald, enten lade dem trykke og videre udbrede, eller ogsaa helt inddrage dem. Doktorens egen Overkrift var: „En Disputation til Dvylsning om Afladens Kraft.“

Da derefter følgende almindelige Indbydelse og Opfordring til Deltagelse i den snude Disputation: „Nedenstaaende Tejes, der fremstilles af Trang til og i Stræben efter Sandhedens Udforskning, skal behandles i Wittenberg under Forsæde af den ærværdige Fader, Morten Luther, Magister i Kunsten og den hellige Teologi, samt ordenlig Professor samme Steds. Han beder da, at de, der ikke kan være til Stede og disputere med os mundtligt, vil gøre det skriftligt og fra det fjern. I vor Herres Jesu Kristi Navn! Amen.“

- 1. Bor Herre og Mejer. Jesus Kristus, som siger: „Gør Bod, etc.“ har dermed villet, at den troendes hele Liv skal være i Bod.
2. Dette Ord tør ikke fortaas om den sakramentale Bod (d. e. Skriftstolens Bod og Gyldestgørelse, som Præsten byder).
3. Alligevel betyder det ikke blot den indvortes Bod. Meget mere gives der ingen indvortes, hvis den ikke udvortes bevirker mangehaande Rydets Rydelse.
4. Derfor varer Straf saa længe som Selvhad (dette er nemlig sand, indvortes Bod), d. e.: til Indgangen i Himmelriget.
5. Paven hværken kan eller vil efterlade andre Straffe, end dem, han efter sit eget Tælle, eller efter de forskellige Retsparagrafer, har paalagt.
6. Paven kan ikke ophæve Skyld anderledes end gennem Erklæring og Bekræftelse deraf, at den er forladt af Gud. Videre sikkert ogsaa

Eftergivelse i de Tilfælde, der er ham forbeholdne: hvis man vilde foragte maad Hensyn til disse, vilde Skylden beholdes ganske og aldeles.

7. Absolut ingen eftergiver Gud Skyld, uden at denne jo samtidig fuldt maad underfaste sig Præsten, Guds Stedfortræder.

8. Bodens Retsforordninger er blot de levende paalagt, og efter dem tør den døende intet paalægges.

9. Derfor viser den Helligaand os en Belgerning gennem Paven, idet Bestemmelserne stadig undtager Bodens og Dødens Tilfælde.

10. Daarligt og ondt handler de Præster, som truer den døende med kirkelige Bodsstraffe for Skærnsilden.

11. Dette Ukrudt, Læren om Kirkestraffes Forvandling til Skærnsildstraffe, synes at være faaet, mens Viskopperne sov.

12. Jordum plejede Kirkestraffene ikke at paalægges efter, men før, Forladelsen, som et Prøvemiddel paa den ægte Sønnerkendselse.

13. De døende bliver ved Døden fri fra alt og er døde for Kirkelovene, er med Rette fritaget for dem.

14. Ufuldkommen Sjæle, eller Kærlighed, bringer de døende stor Frygt: jo større denne er, jo mindre er hin.

15. Denne Frygt og Gru er i og for sig (for at tie med andet) fuldt tilfredsstillende til at træde i Skærnsildens Straffens Sted, da den kommer Gortvoldens Rædsel saa nær som muligt.

16. Hælsed, Skærnsild og Himmel svarer til Gortvoldelse, Nær-Gortvoldelse og Sjælsfred.

17. Sjælens i Skærnsilden trænger vel lige saa haardt til Angstens Formindskelse som til Kærlighedens Gortvoldelse.

18. Hverken med Fornuftgrunde eller med Steder i den hellige Skrift lader det sig bevise, at de befinder sig ude af Stand til at opnaa Gortvoldelse eller øge deres Kærlighed.

19. Men tillige kan det næppe bevise, at de er visse og sikre paa Frelsen, idet mindre alle, selv om vi ogsaa maatte være helt sikre derpaa.

20. Derfor kan Paven, naar han giver Aflad for alle Straffe, ikke uden videre mene alle, men kun de af ham selv paalagte.

21. Derfor farer de Afladsprædikere vidt, der paalæser, at ved Pavens Aflad bliver Mennesket løst og reddet fra alle Straffe.

22. Na, han eftergiver endog Sjælens i Skærnsilden ikke en eneste Straf, som de efter Kirkelovene skulde have bød i dette Liv.

23. Hvis overhovedet Aflad for alle og enhver Straffe tør stankes nogen, da ganske sikkert kun til de fuldkomne, d. e. ganske faa.

24. Derfor maa nødvendigvis Føltes Hælsed blive bedraget ved hine forsikrings- og storartede Tilfag om Straffe-Aflad.

25. Den samme almindelige Magt, som Paven har over Skærnsilden, har hver Biskop og Sjælsfjoger i sit Herred og Soan.

- 1. Paven gør vel deri, at han ikke i Kraft af Røglemagten, som han herfor slet ikke har, men kun forberønsvis tilstaaer Sjælens Aflad.
2. De taler paa Menneskevis, der siger, at laasnaar Pengene er kastet i Kassen og Klinger, flyder Sjælens ud.
3. Sikker er det, at ved Pengene, der klinger i Kassen, kan Indtægt og Dævelghe voffe. Kirken forberønsvis, derimod, er kun henvis til Guds Bølsbegod.
4. Hvem ved, om alle Sjæle i Skærnsilden er udløste, som f. Eks. St. Severinus og Paschalis, der, siger man, afflog Afladen.
5. Ingen er vis paa sin Angers Kæthed, meget mindre da paa Opnaelsen af fuldkommen Aflad.
6. Elge saa sjælden som en ægte angrende er een, der løber virkelig Aflad, d. e. meget sjælden.

7. Fordømt i Eviighed med samt deres. Lærere er de, der tror ved Afladsbreve at være sikre paa deres Frelse.

8. Omhyggeligt maa man vogte sig for dem, der siger hin Pavens Aflad at være en uftatterlig Guds-Gave, gennem hvilken Mennesket er forlonet med Gud.

9. Thi hin Naade har kun Hensyn til Straffe i den sakramentale Gyldestgørelse, som er fastsatte af Mennesker.

10. De prædikere ikke kristeligt, som lærer, at de, der løstøber Sjæle, eller ville erhverve sig Skriftforret, ikke nødvendigvis behøver Anger.

11. Enhver Kristen, der har ægte Anger, har ogsaa fuldkommen Aflad for Skyld og Straf, der ogsaa uden Afladsbreve hører ham til.

12. Enhver sand Kristen, levende eller død, har sin Del i alle Kristi og Kirken's Goder: den stankes ham af Gud, ogsaa uden Afladsbreve.

13. Alligevel er den Aflad og Andel, der hidrører fra Paven, ikke at foragte, fordi den (som sagt) er den festlige Erklæring af den guddommelige Tilgivelse.

14. Selv for de lærde Teologer er det meget svært at prise Afladens Stat og Angerens Kæthed samtidig for Folket.

15. Sand Anger begærer og elsker Straffen. Afladen berimod vækter Modvillie mod den og udelægger den, eller medfører dog Anledning dertil.

16. Den apostoliske Aflad maa fundgøres med Forsigtighed, at ikke Folket fejlagtig skal mene, at den bør foretrakkes for den kristelige Kærlighedens andre gode Gerninger.

17. De Kristne maa undervises om, at Pavens Mening ikke er, at Afladsbrev paa nogen som helst Maade kan ligestilles med Varmhjertighedsgerninger.

18. De Kristne maa belæres om, at den, der giver til de fattige eller laaner den trangende, gør bedre, end den, der løber Aflad.

19. Thi ved kristeligt Kærlighedsarbejde voffe Kærligheden og gør Mennesket bedre; ved Aflad derimod bliver man ikke bedre, men blot fri for Straf.

20. De Kristne skal belæres om, at hoo der ser en trangende og forsømmer ham for at løbe Aflad for sine Penge, vinder ikke Pavens Aflad, men paadrager sig derimod Guds Bredde.

21. De Kristne maa undervises om, at hvis de ikke besidder jordigt Guds rigeligt og til Dverflad, er de forpligtede til at beholde det nødtorf-tige for deres eget Hus og ikke ødsle noget bort for Afladens Skyld.

22. De Kristne maa undervises om, at Afladsbrev er en frivillig og paa ingen Maade tvungen Sag.

23. De Kristne maa undervises om, at naar Paven bevilliger Aflad, behøver og begærer han mere andægtig Forberøns end de tilredeligende Penge.

24. De Kristne maa undervises om, at Pavens Aflad er nyttig, hvis de ikke sætter deres Lid til ham, men meget skadelig, hvis de for hans Skyld miste deres Gudsfrøgt.

25. De Kristne maa undervises om, at hvis Paven vidste om Aflads-prædikernes Sjæren, vilde han hellere lade St. Peters Kirke ligge i Afte end se den opført af sine Jaars Gud og Rød og Anoller.

(Sluttes.)

Fra Indvielsesfejten i Elk Horn.

Tirsdag den 4. Okt. 1910 vil være en Markedag ikke alene i Elk Horn Menigheds Skifte, men ogsaa i Historien om dansk Skolevirk-somhed i Amerika. Paa den Dag indvielses nemlig den 3. danske Skiftole i Elk Horn. Den første Skole, der blev bygget i 1878, nedbrandede i 1887, og den anden lagdes i Afte den 31. Jan. 1910. Skolen har imidlertid ligesom Jugl Konti hver Gang rejst sig i fornyet Skikkelse af

sin Afte, og i Dag staar der paa den gamle Skone Plads en Skolebygning, der i Skønhed og Udbyr let holder Prisen blandt danske Skoler i Amerika.

Indvielsesfejten var særdeles skøn og højtidelig. Efter et kort Belkomstord af Skolens Forstander Pafst. V. A. Laurien og Aflyngelsen af Salmen Nummer 268, aabnedes Fejten med Oplæsningen af særdeles velvalgte og for Anledningen påsende Skriftafsnit og Bøn ved Pafst. J. Pedersen. Salmen „Guds Ord det er vort Arvegods“ blev sunget, hvorefter Menighedsens Præst, Pafst. Th. N. Jersild, gav en kort Overfikt over Skolens Historie. Skole-indvielsesfejten Nr. 402 blev afsluttet. Samfundets Formand, Pafst. G. V. Christensen, holdt Indvielsesfejten, hvori han særlig doaledede ved de 3 Spørgsmaal: 1) Hvad er Kristendom? 2) Hvad er Kristendoms Maal? og 3) Hvad er den kristelige Skoles Maal?

Efter selve Indvielsen sang man „Vor Gud han er saa fast en Borg“, hvorefter 2 af Skolens tidligere Ledere, Prof. P. S. Vig og Pafst. Mr. Anker, talte. Først nævnte udtalte, at han var til Stede ved Fejten i et dobbelt Grinde, først for at bringe Giften og Ulysnkning til Elk Horn Skolen fra Dana College og Trinitatis Seminarium i Blair — ikke som Modstander eller Konkurrent, men som Medarbejder i den fælles Sag; og dernæst for at lykønske Elk Horn Menighed med dens prægtige nye Skole. Hans Emne var „Skolen og Kirken i Forhold til Menneskelivet“.

Efter en Sang af Menighedsens Sangfor talte Pafst. Anker om „Skolen tæt op ad Kirken“. Skolen maa være Skole, og Kirken maa være Kirke, men de to bør staa i den næsejste Forbindelse og arbejde Haand i Haand for at blive til Betsignelse for vort Folk. Derpaa atter en Sang af Sangforet, hvorpaa Pafst. Laurien paa Skolens Vegne udtalte en Tak til Menigheden og de enkelte for, hvad der allerede er gjort, og en Opfordring til fortsat Støtte og Forberøns. Pafst. G. V. Benfen, der var en af Skolens tidligere Elever (1882), talte om Betydningen af Ordet „Er din Fader og din Moder“ i Forhold til Skolearbejdet og lagde Bægt paa, at som der bliver faaet i Varmdøms- og Ungdomsmaal, jaaledes vil der ogsaa blive høstet i den modnere Alder.

Til Slutning rejste den store Foramling sig og sang „Deilig er Jorden“. — Som alt sagt, var det en særdeles skøn og gripende Føst. Naturen havde gjort sit dertil i Form af det aller smukkeste Vejr, saa mange Folk kunde samles. I Forbindelse med Indvielsesfejten afholdtes et Missionsmøde, der begyndte Søndag og afsluttedes Tirsdag Aften. Det var skone Dage, som sikkert vil have Eviighedsbetydning for Elk Horn Menighed saavel som for den enkelte Deltager.

En Ven af Skolen.

Endvidere maa vi for at undgaa Forvirring og gøre Gavn have Mærke i visse Forordninger. Den væsentligste af disse bliver, at vi er i Stand til at gøre os Rede for, hvori den fersende Tro bestaar, thi kun fra Troens Stade kan man her vinde Klarhed og derigennem Rækt i Troskivet. Jeg maa derfor bede om Taalmodighed og Eftertanke, naar jeg ikke gaar lige til Emnets Åndepunkt.

Vor Kirke plejer at skelne mellem den objektive Tro (fides quæ creditur) og den subjektive Tro (fides quæ creditur). Den objektive Tro handler om Gortvoldelse af de af Gud i den hellige Skrift givne Frelses og Troensandheder; den subjektive Tro er den, som den Helligaand virker i Sjertet ved Gortvoldelsen af den første. Den første er den Tro, hvorpaa vi tror, den sidste er den Tro, hvormed vi tror. Men da den ene aldrig ret kan fortaas uden den anden, saa er der dem, som mener, at det er et ørkesløst og unyttigt Arbejde at ville skelne mellem dem; men det er det dog ingenlunde. Et Ordet Tro i det hovevedsagelige bliver brugt i denne Betydning (nemlig objektiv Tro) paa visse Steder i Skriften, kunde anføjes som uomtvisteligt. Jeg skal henvise til A. O. 6, 7; 13, 8; 21, 20 og Gal. 1, 23; 3, 23: „Men førstend Troen kom, henogtedes vi, indeluttede under Loven, til den Tro, som skulde aabenbares.“ Det er klart, at hvad Gud har givet, kan intet Menneske forandre; han kan ikke lægge dertil, og han kan ikke tage deraf. Han kan vel forandre sit eget Forhold til det givne, men det er noget helt andet end at forandre selve det givne. Jeg kan vende Siden til Skolen og saaledes skelne se den halv, eller jeg kan vende Hyggen til Skolen, saa jeg slet ikke ser den, jeg kan endelig vende Ansigtet lige mod Skolen og søge ret at indprente mig dens Vilde i Sjælens; men alt dette forandre ikke Skolen det allermindste, den straalder altid lige herlig og lige klar. Selv om Sker trækker imellem og skuler Solen for mig, saa er Solen selv dog ganske uforandret. Men det gør ganske vist en stor Forskel for mit Bekommende, hvorledes jeg stiller mig til den. Den objektive Tro, eller den hellige Skrifts Lære, er Solen. Rindskaben herom og Forholdelsen heraf giver en Etabilitet eller Fasthed i vor Kristendom, som i vore Dage højlig tiltrænges. Hos Vantroen, der nægter den treenige Gud eller dog i det mindste Pibelenes Inspiration, finder vi, at de bilder sig selv og andre ind, at de bider sig selv og andre ind, at deres lille Tællepraas, som nævnes med de vækkende Navne: Oplæsning, Filosofi, Videnskaber, Udvikling osv., skal kunne gælde for Sol og

Jubledning til Forhandling om Emnet: Forholdet mellem Helliggørelse og den kristelige Bishes.

Almindelig Jubledning. Dette Emne er efter min Mening vanfæstligt at behandle, thi det angaar de Ring, der rører sig dybest i Sjælevivet. Og hvad der rører sig dybest i ens eget Sjæleviv, er det ofte svært nok rigtig at klargøre for en selv, endda da naar man skal klargøre, hvad der tillige rører sig dybest i andre.

Hvis dette Emne nu fandtes saaledes klargjort og tilrettelagt i den hellige Skrift, at der kun kunde være en Mening om Svaret, saa var Sagen jo let nok, naar vi blot rettede os efter den. Men saaledes er det ikke. Skriften er Norm eller Rettesnor, og hvad vi med Sikkerhed kan vide om Helliggørelse og Bishes, maa udbruges dels af ligefremme Skrifstord og dels af de hellige Mænds Liv og deres Forhold til Herren og til sig selv. Men dels kan alt dette kun fortaas ud fra en kristelig Erklæring, og dels er det nok som bekendt, at den kristelige Erklæring synes at drage vidt forskellige Slutninger og at komme til vidt forskellige

lige Synsmaader paa dette som paa mange andre Omraader.

Smiblertid er det et Spørgsmaal, som det vel er værd at fylde med, blot vi gør det i den rette Aand, det vil sige, med et ydmygt, gudhengivent Sind. Paa anden Maade bliver det kun til Skade for os selv og andre. Emnet berører, som sagt, det dybeste i Sjælevivet og derfor dets fineste og stærkeste Hølelser; men netop derfor kan grove og plumpe Hænder saa let gøre Fortræd og afstedkomme Dødeliggørelse. Hvis vi nu vil undgaa dette og i Stedet for lede til Klarhed, Andertighed, Bestyrkelse og Bækt i Troskivet, saa maa vi følge Postens Anvisning: „Man søger eller selv om I ere i Troen“, og Anvisningen maa følges, saavel af den, der fører Ordet, som af den, der hører det. Dermed er jo saa ikke sagt, at Ordbrøeren skal ranfage sit eget Indre for saa at fremlægge for Tilhørerne, hvad han der finder; thi dette vilde i bedste Fald blive utilfredsstillende; men han maa lade sig lede af den Aand, der driver til at ranfage sig selv, og han maa gøre det med det Sind, der er villigt til søgende at gaa ind i sig selv. Funder han saa noget derinde, som kan bringe andre Betsignelse uden Skade for ham selv, saa kan han jo gerne meddele det. Følger vi nu denne Anvisning, kan det næppe fejle, at vi vil blive styrkede og opbyggede i Troen, og den, som maaske ikke har den, vil blive tilfunden til at bede, søge, hante, indtil han finder den, hvor den er at faa, hos Gud selv. Saa meget om den rette Aand.

Special Jubledning.

Endvidere maa vi for at undgaa Forvirring og gøre Gavn have Mærke i visse Forordninger. Den væsentligste af disse bliver, at vi er i Stand til at gøre os Rede for, hvori den fersende Tro bestaar, thi kun fra Troens Stade kan man her vinde Klarhed og derigennem Rækt i Troskivet. Jeg maa derfor bede om Taalmodighed og Eftertanke, naar jeg ikke gaar lige til Emnets Åndepunkt.

Vor Kirke plejer at skelne mellem den objektive Tro (fides quæ creditur) og den subjektive Tro (fides quæ creditur). Den objektive Tro handler om Gortvoldelse af de af Gud i den hellige Skrift givne Frelses og Troensandheder; den subjektive Tro er den, som den Helligaand virker i Sjertet ved Gortvoldelsen af den første. Den første er den Tro, hvorpaa vi tror, den sidste er den Tro, hvormed vi tror. Men da den ene aldrig ret kan fortaas uden den anden, saa er der dem, som mener, at det er et ørkesløst og unyttigt Arbejde at ville skelne mellem dem; men det er det dog ingenlunde. Et Ordet Tro i det hovevedsagelige bliver brugt i denne Betydning (nemlig objektiv Tro) paa visse Steder i Skriften, kunde anføjes som uomtvisteligt. Jeg skal henvise til A. O. 6, 7; 13, 8; 21, 20 og Gal. 1, 23; 3, 23: „Men førstend Troen kom, henogtedes vi, indeluttede under Loven, til den Tro, som skulde aabenbares.“ Det er klart, at hvad Gud har givet, kan intet Menneske forandre; han kan ikke lægge dertil, og han kan ikke tage deraf. Han kan vel forandre sit eget Forhold til det givne, men det er noget helt andet end at forandre selve det givne. Jeg kan vende Siden til Skolen og saaledes skelne se den halv, eller jeg kan vende Hyggen til Skolen, saa jeg slet ikke ser den, jeg kan endelig vende Ansigtet lige mod Skolen og søge ret at indprente mig dens Vilde i Sjælens; men alt dette forandre ikke Skolen det allermindste, den straalder altid lige herlig og lige klar. Selv om Sker trækker imellem og skuler Solen for mig, saa er Solen selv dog ganske uforandret. Men det gør ganske vist en stor Forskel for mit Bekommende, hvorledes jeg stiller mig til den. Den objektive Tro, eller den hellige Skrifts Lære, er Solen. Rindskaben herom og Forholdelsen heraf giver en Etabilitet eller Fasthed i vor Kristendom, som i vore Dage højlig tiltrænges. Hos Vantroen, der nægter den treenige Gud eller dog i det mindste Pibelenes Inspiration, finder vi, at de bilder sig selv og andre ind, at deres lille Tællepraas, som nævnes med de vækkende Navne: Oplæsning, Filosofi, Videnskaber, Udvikling osv., skal kunne gælde for Sol og

(Fortsættes paa Side 8.)